

Petr Koza

Videoklipy jsem si nahrával na VHS aneb Vzpomínky na devadesátky

TEXT: PETR KOZA

Petr Koza, foto: Eva Dang

Nezávislý filmař s duší alternativního rockera, srdcem Malého prince a přístupem pankáče. Asi tak bych se ve stručnosti a jednou větou popsal. Jak to vlastně všechno začalo? Kde se vůbec vzala ta nekonečná touha dělat dokument zaměřený na hudební témata? Pro mě je hudba od dětství hodně obrazutvorná a často ve mně probouzí různé emoce, pocity, občas i vzpomínky. Dokážu si při určité skladbě připomenout nějakou situaci, některé vztahy, nebo dokonce celou dekádu, to je pak hustá nostalgie a už to jede. To jsou pro mě aktuálně hlavně devadesátky. Nedávno jsem oslavil 40 let, trochu jsem rekapituloval svůj život a uvědomil jsem si, že si nejvíc a nejradši připomínám právě tohle období. S oblibou se říká, že kdo si devadesátky pamatuje, tak je neprožil. Ale já ano, jako dítě školou povinné, byla to hlavně základka a část střední školy na průmyslovce sdělovací techniky v Panské. Chodil jsem často s walkmanem a sluchátky na uších, hrabal se u strejdy ve starých vinylech, prohlížel obaly a sjížděl desky a do toho prožíval první lásky (nejen hudební). Vytvářel jsem si v hlavě databázi svých oblíbenců a nenasytnost poznávání dalších neměla konce.

Můj první velký koncert, na který jsem v 90. letech zašel, byla kapela

Z natáčení dokumentu o hudební scéně 90. let, foto: Petr Racek

Oasis ve Sportovní hale. Bylo mi 15 let. Pak už to byl jeden koncert za druhým, přidaly se i festivaly, hltání hudebních časopisů, knih a skoro až závislost na obcházení CD bazarů, kdykoliv to jenom bylo možné. Období 90. let mám taky hodně spojené s videoklipy, které jsem si nahrával na VHS kazety z televize či

Chodil jsem často s walkmanem a sluchátky na uších, hrabal se u strejdy ve starých vinylech, prohlížel obaly a sjížděl desky a do toho prožíval první lásky (nejen hudební).

od kamarádů, a vlastně jsem si udělal slušnou sbírku a projekcemi tak tvořil de facto vlastní hudební kanál.

Nejsilnější ovlivnění hudbou a rozšíření mých obzorů pak bylo hlavně na střední škole. Dost mých spolužáků na tom bylo hodně podobně jako já, a navíc ještě hráli v různých kapelách. Byl jsem toho krásného vývoje součástí, obklopen hudebním prostředím takřka neustále, i když zatím jsem žil hudbou spíše

Z natáčení filmu Radim Hladík – Má hra, foto: David Ployhar

Petr Koza s Davidem Kollerem, foto: archiv Petra Kozy

pasivně a mým snem bylo dostat se na FAMU. Sen se stal skutečností o pár let později a já se díky Čestmíru Kopeckému dostal hned ve druháku k práci na celovečerním filmu.

Byl to film ... a bude hůř (r. Petr Nikolaev), na kterém jsem dělal poprvé velkou produkční práci. A právě hudba byla hodně důležitou součástí toho filmu. Jako svou magisterskou práci jsem si vybral téma obalů hudebních nosičů (Longplay, r. Vladimír Škultéty) a vznikl tak hodinový dokument, který už několikrát odvysílala ČT a získal mimo jiné cenu na festivalu Arts and Films v Telči. Po premiéře filmu ... a bude hůř nastalo období, kdy jsem se začal zaměřovat víc na underground, alternativu, ale v mém srdci zůstaly legendy, kterých si vážím a mám je rád vlastně pořád. A tak jsem se pak přirozeně průběžně dostával k nabídkám na produkci hudebních filmů o Filipu Topolovi a Psích vojácích (Takovej barevnej vocas letící komety, r. Václav Kučera), o Miroslavu

Jako svou magisterskou práci jsem si vybral téma obalů hudebních nosičů (Longplay, r. Vladimír Škultéty) a vznikl tak hodinový dokument, který už několikrát odvysílala ČT a získal mimo jiné cenu na festivalu Arts and Films v Telči.

Vitoušovi (Miroslav Vitouš – Jazzová legenda, r. Petr Kaňka) nebo třeba o Zuzaně Michnové a Marsyas (Jsem slavná tak akorát, r. Jitka Němcová).

Některé hudební dokumenty jsem nemohl z důvodu vytíženosti k mé lítosti produkovat, a tak jsem se stal alespoň jejich partnerem a podpořil jejich vznik či jinak pomohl. Jednalo se třeba o film Nechte zpívat Mišíka (r. Jitka Němcová) nebo aktuálně film o Michaelu Kocábovi (Michael Kocáb – Rocker versus politik, r. Olga Sommerová). Některé se mě ve svých prapočátcích jen zlehka dotkly a produkoval jsem je málem (např. film o kapele Lucie). Někdy se sám divím, proč ty filmy vznikají tak dlouho, ale složitost vývoje je tak velká, že by to bylo na samostatný článek. Ve své vlastní produkční společnosti KOZA Film, kterou jsem si v roce 2020 založil, mám ve výrobě film o kapele Tata Bojs v režii Marka Najbrta. Půjde o sci-fi hudební dokument, což jsem ještě nedělal a moc se na to těším. Tuhle kapelu jsem

začal poslouchat někdy v roce 2000 po vydání alba Futuretro a od té chvíle mě nepustili. Bude to i hodně výtvarné.

U většiny hudebních dokumentů, které vznikají pod mou produkcí, jsem jejich iniciátorem. Vymyslím si, o kom by mě bavilo dělat film, nejprve zjistím, jestli by o to měla kapela či osobnost zájem, a poté hledám tvůrce, který by byl na stejné vlně. Pro mě je vždy nesmírně důležité, aby se dal dohromady tvůrčí tým lidí, kteří tím tématem žijí, baví je to, zajímá a přitahuje tak silně jako mě. Ta energie je fakt důležitá a nesmí se ztratit. Někdy může dojít i k hádkám, ale to k tomu patří. Realizace hudebního dokumentu trvá vždy několik let a je třeba si nejen rozumět, ale hlavně vytrvat a dotáhnout to společně do finále.

Někdy ale ani to nestačí a určité okolnosti zkrátka nemůžete nijak ovlivnit. Pracoval jsem třeba na filmu Rozsviť světlo, ať je vidět o kapele Už jsme doma, kde ke sklonku natáčecího období nejprve zemřel režisér (Václav Kučera) a po pár měsících ho následoval i producent (Romek Hanzlík). Byli to mí kamarádi, s kterými jsem plánoval dělat další filmy. Tenhle film jsem se rozhodl producentsky dokončit společně s Janem Hanzlíkem (synem Romka Hanzlíka), režisérem je Radim Špaček a bude hotový v roce 2023.

Vývojem pak u mě prochází také film o Radimu Hladíkovi a kapele Blue Effect (r. Vojtěch Filčev), kapele Please The Trees (r. Jirka Rendl), Michalu Pavlíčkovi (r. Michal Baumbruck) a největším a nejtěžším projektem pro realizaci jsou Devadesátky, což je zatím pracovní název, protože stejný má krimiseriál České televize. My se ale nebudeme zaměřovat na kauzy 90. let, ale na vše, co souvisí s hudbou té doby. Právě dokončujeme teaser, který bude uveden v září tohoto roku. Na projektu pracuje režisér Jakub Skalický a Radim Špaček, scenáristy jsou Lukáš Csicsely a Radek Diestler. Projekt je koncipován jako celovečerní film, seriál pro TV, kniha a koncerty.

Jako producent se ale nezaměřuji jenom na dokumenty. Chci vyprodukovat hraný film o Jiřím Schelingerovi, jehož dramatický osud, život a dílo jsou fascinující. Zemřel tragicky ve svých

30 letech, v době největší slávy, a jeho skladby se hrají dodnes a má spoustu fanoušků i mezi mladými lidmi. Mým vzorem jsou filmy Control, o podobném osudu zpěváka kapely Joy Division, nebo The Doors o Jimu Morrisonovi. Společně se scenáristou Janem Drbohlavem, režisérem Maxem Turkem a slovenským koproducentem Markem Urbanem pracujeme zejména na vývoji scénáře.

A aby toho nebylo málo, sem tam se naskytne příležitost produkovat výrobu videoklipu nebo vyrobit záznam koncertu. Dokončujeme záznam koncertu legendárních Stromboli, kteří zahráli

Petr Koza na schůzce s Tata Bojs, foto: archiv Petra Kozy

v krásném prostředí lomu Velká Amerika a povedlo se!

Líbilo by se mi zaměřit se na jednu věc a tu dělat naplno, ale neuživil bych se. Nejedná se tedy o mamon a dělat toho za každou cenu hodně, ale pokud nemáte vlastní finanční zázemí, tak je nutné pracovat na více projektech najednou a dělat k tomu i další práce, abyste jako producent mohl zaplatit lidi, co na filmu pracují, a když něco zbude, tak nakonec možná i sebe. Je to sice značný nápor, ale když něco děláte rád, podřizujete tomu pak i ten osobní

U většiny hudebních dokumentů, které vznikají pod mou produkcí, jsem jejich iniciátorem. Vymyslím si, o kom by mě bavilo dělat film, nejprve zjistím, jestli by o to měla kapela či osobnost zájem, a poté hledám tvůrce, který by byl na stejné vlně.

život, který vlastně téměř neexistuje. Všechno se to prolíná a o tom, co je práce a co už není, ani neuvažujete. Film mám rád, jinak bych to nedělal, ale hudba mě zajímá přece jenom ještě o něco víc než film. Muzikanti víc než herci a radši vyrazím na hudební festival či koncert než do kina. Ale snažím se tyhle dva světy propojovat. Zatím v tom vidím smysl a neuhýbám z cesty. Není jednoduché tyto filmy zafinancovat, ale o to větší radost pak máte, když se to podaří, film je hotový a má úspěch u diváků. ☒